

Česko je typ země k jadernému úderu pro výstrahu, třeba na poslední továrnu na střelný prach v Evropě

 radiouniversum.cz/ivan-hoffman-cesko-je-typ-zeme-k-jadernemu-uderu-pro-vystrahu-treba-na-posledni-tovarnu-na-strelny-prach-v-evrope/

Ivan Hoffman

Text 1.4.2024 39 min Přehrát

#Politika

Milí posluchači, tentokrát pravidelné setkání s Ivanem Hoffmanem vyšlo zrovínka na Velikonoční pondělí. A tak se o tomto svátečním dni zkusíme trochu krotit. Ale zase si nejsem jistá, zda od nás čekáte ono hlazení po srsti. V každém případě jsou Velikonoce největším symbolem naděje. A ta nás naštěstí neopouští. I o tom si budeme dnes, při našem pravidelném ohlédnutí za tím, co nám přinesl měsíc březen, povídat.

Martina: Ještě musím jako vždy připomenout, že můj kolega Ivan Hoffman si prožil minulý režim. A už tehdy byl jedním z nejvýraznějších disidentů před listopadem 89. Slavný písničkář a novinář, který v samizdatu vydával časopis Fragment K. Po revoluci se s nadšením vrhnul na žurnalistiku ve Svobodné Evropě nebo třeba v Českém rozhlase. Což mu vyneslo cenu Ferdinanda Peroutky. Zjištění, že vše se nevyvíjí tak, jak doufal, a opětovná rebelie mu vynesla cenu Krameriovu, a také místo v našem rozhlase, v Rádiu Universum.

Ivan Hoffman: Ano. Protože ty jsi také totiž držitelka této vzácné ceny.

Martina: Ano, ale teď se pojďme podívat, co se stalo v březnu, a nač ty umíš pohlédnout svým zvláštním osobitým nadhledem. Já začnu tématem, Ivane, které není typické jen pro měsíc březen, ale pro mnoho, mnoho uplynulých měsíců. Kdo a co je pro nás bezpečnostní hrozbou? Proč o tom mluvím? Nové na tomto tématu je nyní jen to, jak se politici začali aktivně navzájem osočovat, jakoby mezi sebou vyhlásili soutěž o největší bezpečnostní hrozbu. Řekni mi, kdo tuto jalovou hru odstartoval? A jak si myslíš, že se bude vyvíjet? Nebo komu tím prospějí?

Ivan Hoffman: Tak je zřejmé, že s tím začal ministr Lipavský, podle kterého je bezpečnostní hrozbou Andrej Babiš. Ten se naštvál, a je to taková typická situace, když zloděj křičí „chyťte zloděje“. Protože za bezpečnostní hrozbou pro české občany lze asi sotva hledat politiky, kteří nejsou u moci. Navíc Andrej Babiš je atlantista. On jím byl i jako premiér, a řekl bych, že jestli se v něčem od vládních politiků trochu liší, tak je to v tom, že není fanatik. Že je realista. No, otázka zní, zda tou bezpečnostní hrozbou náhodou není premiér Fiala, který shání po světě granáty pro Zelenského. Anebo Rakušan, který dojednal pro nás migrační pakt. A konečně i zmíněný ministr Lipavský, který kudy chodí, tak dráždí hada bosou nohou. Jinými slovy – vymýšlí, jak urazit anebo vyprovokovat Putina.

--

Česko je přesně typ země, na kterou lze poslat pro výstrahu nějakou tu taktickou jadernou střelu, zvláště když tu máme asi jedinou evropskou továrnu na střelný prach

Martina: Já mám pocit, že největší bezpečnostní hrozbou v očích našich představitelů jsou občané. Protože my jsme prostě „taký troublemakeři“. Ale pojďme se tedy podívat, co podle tebe skutečně je bezpečnostní hrozbou pro občany naší země a přilehlých polností, bez ohledu na tu bouři ve sklenici vody, kterou nám předvádějí v médiích.

Ivan Hoffman: No, tak skutečnou bezpečnostní hrozbou pro zemi, jako je Česká republika, která nemá silnou armádu ani výzbroj, aby se mohla ubránit, je zvolit stranu v konfliktu, který jsme navíc nevyprovokovali, ze kterého nemůžeme profitovat, mít žádnou výhodu. No, a navíc se ukazuje, že politici zvolili stranu, která – jak se ukazuje – nemá šanci vyhrát. Já se někdy sám sebe ptám, jestli někdo řekl premiéru Fialovi a ministru Lipavskému, že jediná továrna v Evropě, která ještě vyrábí pušný prach – byly dvě, jedna byla ve Francii, ale ta je údajně už zavřená; a bez toho pušného prachu se nedají vyrábět náboje – je v Semtíně u Pardubic. Já, když jsem tam byl na vojně, tak to byla továrna, o které by se dalo říct, že je bezpečnostní hrozbou. Když jsem kolem ní při poplachu projížděl, jako správce skladu pohonných hmot. To už dneska nevyzrazují žádné vojenské tajemství. Je to strašně dávno. Tak to bylo v čase, kdyby tam za války přilétaly americké rakety z Německa. No, a já si myslím, že ten Semtín je dodnes vlastně bezpečnostním rizikem a že to je logický ruský cíl pro nějakou taktickou jadernou bombu. Já mám pocit, že by to měl Fialovi někdo říct.

Martina: Prosím tě, ty jsi říkal pušný prach? To je střelný?

Ivan Hoffman: Střelný prach.

Martina: Střelný prach.

Ivan Hoffman: Střelný prach. Ano, to je on.

Martina: Aha. Já jenom, že jsi pro mě našel nové slovo. No, a když vezmeme v úvahu, že by při té příležitosti vzali s sebou i Explosii, tak skutečně toto je velmi strategická záležitost.

Ivan Hoffman: No, a navíc my jsme země, kam se taková taktická jaderná zbraň dá hodit. Určitě spíše než do Německa nebo do Francie. Protože to jsou země, které jsou vyzbrojené jadernými raketami. My ne. To znamená, že u nás by to tak nějak ještě trochu prošlo, jako taková výstraha. My doopravdy nejsme v nějaké luxusní situaci.

Martina: No, máš asi pravdu, protože v tomto případě je pro nás bezpečnostním rizikem každý, kdo si toto neuvědomuje a kdo nám ten terč na záda obtahuje ještě fosforeskující barvou.

Ivan Hoffman: Je to tak.

Martina: Jenom Ivane, prosím tě, já jsem slíbila veselé Velikonoce. Tak pozor. Já když...

Ivan Hoffman: Ale také jsme řekli, že budeme vážní.

Martina: Ano, ano. Když vlastně jsi tady otevřel toto téma: Čím dál tím častěji slyším v poslední době argumenty „salónních militaristů“, a to je reakce na to, když někdo řekne: „Válka by měla co nejdříve skončit. Je potřeba uzavřít příměří, mír.“ Prostě nedovolit, aby umírali další a další lidé. Tak velmi často na to slyším argumenty: „Kdyby tak přemýšlel Churchill, tak by se Británie nikdy nezačala bránit.“ Řekni mi: Co si počneš ty s takovými úvahami?

Ivan Hoffman: Tak existují lidé, které fascinuje válka. A ti se vždy obslouží nějakými příklady z historie. Zpravidla cizími. Lidé, kteří jsou fascinováni zbraněmi, válčením a takovým tím hrdinským umíráním, hrozně neradi slyší, že války se nevedou kvůli principům – to je naprostá výjimka. Ony se vždy vedou pro peníze. No, a vítězi jsou vždy ti, kteří na válkách vydělávají. To znamená o nějakém Churchillovi to určitě není celé.

Z ochlazení česko-slovenských vztahů mezi vládami na hony čiší účelovost, živená především rusofobií, i Fialova neschopnost řešit reálné problémy

Martina: Pojdme se podívat ještě dál. Dá se možná říci, že československé diplomatické vztahy utržily v našem zkoumaném měsíci březnu možná větší ránu než v době, kdy se naše země rozdělovala. Ačkoliv jsme spolu ve spoustě věcí nesouhlasili a byly značné výhrady, tak tehdy diplomacie fungovala, a představitelé obou zemí spolu komunikovali. Řekni mi: Ty ses narodil v Martině. Tak jak to snášíš, co se děje teď?

Ivan Hoffman: Tak já jsem tam žil půl roku, tak za rodáka se asi nepovažuji. Od roku a půl už jsem byl v Praze, kde jsem strávil celé dětství až po ruskou okupaci. Takže já jsem vlastně spíše Pražák. Ale určitě patřím ke generaci, která těžce nesla rozdělení Československa. Československo je stále moje vlast, tak to vnitřně cítím, i když neexistuje. Ale vnímám, že ti politici, co jsou u moci dnes, už zřejmě nějakým československým sentimentem netrpí. A v dnešní době bych řekl, že jejich takovou prioritou je zloba na Rusko, nenávisť k Rusku. Kdo není nenávislný, jako oni, tak ten jim je podezřelý. To znamená, kdyby si Slováci ve volbách zvolili Šimečku – to je takový typický rusofob, člověk, který nenávidí Rusy – no, tak vztah premiéra Fialy ke Slovensku by byl vřelý. Na tom je právě špatná ta účelovost, že ten vztah k jiné zemi je odvislý od toho, kdo je tam premiér. Já bych ale jinak také k tomu řekl, že já ten vliv politiků na československé vztahy nepřeceňuji, a mám stále pocit, že normální lidé k sobě mají stále blízko.

Martina: Takže myslíš si, že vlastně ty vztahy vůbec mezi normálními lidmi nedoléhají, tady tyto diplomatické přestřelky nebo spíše dětinské přestřelky našich politiků?

Ivan Hoffman: Já myslím, že ne. Tak určitě ve větší míře na ty, kteří se hodně dívají na televizi, a vnímají politiku nějak osobně. Nějak jí prožívají, ale těch lidí není nikdy ve společnosti většina. A ti ostatní se tomu spíš tak asi podivují a diví se, že je tady nějaký problém, který oni sami necítí.

Martina: Když ty jsi vzpomenul pana Šimečku, tak toho přijal náš premiér Fiala. Zatímco prezident Klaus navštívil Slovensko a setkal se s premiérem Ficem. A náš prezident Klaus v televizi TA3 řekl, že premiér Fiala dělá velkou chybu, pokud kvůli politickému kalkulu narušuje vztahy se slovenskými politiky. Co si myslíš ty, že tím sledují? Přerušujeme nebo narušujeme diplomatické vztahy, jako na běžícím pásu? Čeho si myslíš, že dosáhneme tím, že nekamarádíme s Maďarskem, protože si zcela nedisciplinovaně zvolili Orbána, a teď se takzvaně „neka“ se Slovenskem, protože se nezeptali, zda si mohou zvolit Roberta Fica. K čemu to vede?

Ivan Hoffman: Tak co tím sledují? Já vnímám názory, že tím rafinovaně maskují svou neschopnost řešit reálné problémy. A že podsouvají veřejnosti témata, která vlastně odvádějí pozornost od takových těch podstatných věcí. Ale mně je bližší názor, že se tato politická garnitura chová idiotsky, protože to jsou idioti. Já se tedy jinak osobně domnívám, že se předseda Fiala a jeho koaliční partneři právě drží té zmíněné tradice takového toho kolaborantství a snaží se neprovokovat vrchnost. Dnes je to vrchnost v Bruselu, anebo je to ve Washingtonu, a když Orbán anebo Fico řeknou, že by si členové Evropské unie a NATO měli počínat suverénně, mít i vlastní zájmy a nějakou hrdost, tak na Fialovi je očividně vidět, jak vlastně trpí. On cítí potřebu se od nich hlasitě distancovat, a já v tom vidím takovou lokajskou mentalitu, která je ovšem tedy za dnešní situace trapná.

Martina: Takže ty si myslíš, že navzdory tomu, že ještě u nás nebyl zaveden ten bodový systém, který má třeba Čína, tak Fialu už bodují podle toho, s kým se kamarádí?

Ivan Hoffman: Těžko říct. Já doopravdy mám pocit, že to je projev nějaké servility. Že to není nic jiného. Že v tom není žádná strategie. Že jemu je to nepříjemné. On chce prostě být za toho hezkého, a tak aby si nezadal, tak se musí vůči tomu Orbánovi vymezovat. To je v něm. Je to v něm. A podle mě je to zbytečné.

Volby slovenského prezidenta provází nuda. Až druhé kolo rozhodne mezi progresivním převlékačem kabátů Korčokem, a Pellegrinim, který ovšem již Fica jednou zradil.

Martina: Tak uvidíme, jestli si najde ty správné kamarády. V každém případě možná ještě těmito vztahy zamíchají prezidentské volby na Slovensku. Slovensko už má za sebou první kolo prezidentských voleb, které tedy na rozdíl od těch našich postrádaly tu správnou bulvární šťávu. Když je volební kampaň ve své podstatě nudná. Je to podle tvých zkušeností, Ivane, dobré znamení?

Ivan Hoffman: No, tak ono je to dáno těmi kandidáty, kteří kandidují. Je pravda, že volbám, a takto to vnímali i komentátoři na Slovensku, předcházela na Slovensku nuda. Protože tomu vládnímu kandidátovi Petru Pellegrinimu, on se tou kampaní doslova promlčel, konkuruje kariévní diplomat Korčok, který sice není řečník na protivládních demonstracích, ale v minulosti měnil politický dres s každou další politickou garniturou. On začínal u Mečiara a pokračoval u Fica, prostě je to člověk, který stále mění kabát. No, a o těch se nedá vlastně nic moc očekávat. Takže vlastně oživením voleb na Slovensku

byl až ten třetí v pořadí průzkumů: právník, bývalý předseda soudu Štefan Harabin, který je otevřeným stoupencem slovenské neutrality. A rád by ji dojednal s Ruskem coby velmocí. A také zaujal slibem, že jeho první zahraniční cesta by nevedla za generálem Pavlem do Prahy, nýbrž za Putinem do Moskvy. Tak to je skutečně taková exotika, která se v Evropě málo vidí, ale získal nějakých 10–11 % – tak nějak.

Martina: Což rozhodně tedy nebude na vítězství stačit. My už ty výsledky...

Ivan Hoffman: Nebude, ale o ty jeho hlasy, o ty se bude bojovat v druhém kole.

Martina: O ty se bude bojovat a samozřejmě není jich málo, když se na to takto podíváme, takže i touto svojí rétorikou, kterou ty jsi označil za exotickou, spoustu Slováků oslovil. My víme, že v prvním kole zvítězil Ivan Korčok. Řekni mi, myslíš si, že tím je jasný i výsledek druhého kola, a žádné další velké překvapení se konat nebude? Nebo ještě se máme možnost těšit se na pořádnou předvolební řež?

Ivan Hoffman: Já začnu tím, že nejsem v odhadování výsledků voleb moc úspěšný. Já se většinou netrefím. Ale teď to vypadá, že ten souboj ve druhém kole bude těsný. Bude to tradičně souboj progresivní Bratislavy, která by ráda vítězstvím Korčoka porazila Fica, s venkovem, který volil Pellegriniho, a právě toho Harabina. A já tipuji, že z druhého kola voleb vyjde vítězný kandidát, kterého podpoří Robert Fico. On se vlastně k Pellegrinimu v prvním kole příliš nehlásil. On si stále pamatuje, že to je člověk, kterého zradil. Pak se k němu tedy po volbách přidal, ale to bylo dáno spíš matikou voleb než tím, že by k sobě měli nějak blízko. No, a pokud ho nepodpoří výrazněji před tím druhým kolem, tak doopravdy ten Korčok vyhrát může. Ale za pravděpodobné to nepovažuji.

Tady k těm slovenským volbám je třeba říci, že opozice doufá, že v případě, že pokud neuspěje s tím svým kandidátem Korčokem, tak že se Pellegrini jako prezident bude vůči Ficovi chovat jinak než jako koaliční partner. On bude muset odejít z předsednictví své strany HLAS. No, a že se bude vůči němu vymezovat. To znamená současně s tím Pellegriniho strana HLAS bude mít problém s identitou, no a vláda to bude mít těžší. To znamená, kdybychom to tak vzali, tak Ficovi by vůbec nevadilo, kdyby vyhrál Korčok, protože by v Pellegrinim neměl takového soupeře. Ale to jsou všechno spekulace. Uvidíme, jak se Slováci rozhodnou.

Martina: A prosím tě, jak si tedy myslíš, že dopadne volba pro naše vztahy? Myslíš si, že my se budeme, jakožto stát, diplomaticky bavit jen s Ivanem Korčokem, a v případě vítězství Pellegriniho řekneme Slovákům ono jánošíkovské: „Keď stě si ho upekli, tak si ho aj zjedzte?“ Anebo si myslíš, že se alespoň k prezidentovi budeme zkrátka chovat, já bych to možná nazvala „profesionálně“?

Ivan Hoffman: Nebude to ten jánošíkovský případ. Jak Korčok, tak Pellegrini by vadit neměli. Oni, na rozdíl od Fica, doopravdy nejsou žádní střelci, a myslím si, že jsou akceptovatelní oba i pro našeho premiéra Fialu.

Martina: Máš ale pravdu v jedné věci, že vlastně dlouhou dobu vítězil Petr Pellegrini. Já jsem dokonce v sobotu šla spát s tím, že jeho náskok je takový, že pravděpodobně vyhraje první kolo voleb. Ale pak se sečetla Bratislava a pár dalších velkých měst, a všechno bylo jinak. Myslíš si, že toto začíná být takový zavedený trend? Že jsou to velká města versus zbytek republiky? U nás tedy exemplárně Praha, a možná ještě jedno dvě velká města, a proti tomu celý zbytek naší republiky?

Ivan Hoffman: Já si myslím, že to bude i Paříž vůči zbytku Francie a Berlín vůči zbytku Německa, že to tak je. Ta mentalita lidí v hlavních městech je prostě jiná, než je na těch, řekněme, perifériích. A bude to i dáno tím, že v těch velkých městech se koncentruje určitý typ voličů, kteří mají blízko k určitému způsobu myšlení. To bylo vždy a poslední dobou to není žádná výjimka.

Prezident Pavel je jako Antonín Zápotocký, krasavec, od kterého nikdo nic chytrého ani nečeká

Martina: Když už jsme tedy u prezidentské volby, tak pojďme zavzpomínat. Protože v loňském roce, 28. ledna, byl u nás ve druhém kole zvolen do funkce prezidenta generál Petr Pavel. Do úřadu nastoupil právě v březnu. Tak jak ty hodnotíš jeho rok ve funkci prezidenta?

Ivan Hoffman: No, možná tě překvapím, ale já z prezidentů, které jsem zažil, tak tento náš generál Pavel mi nejvíce připomíná Antonína Novotného. Já mám k němu takový osobní vztah. Protože se mi jako pionýrovi podařilo jednou v Lidicích protlačit se takovým špalírem tajných a podat mu ruku. Pro mě to byl veliký zážitek. Jenom jsem se divil, že rodiče to vůbec nepotěšilo. Nějak to nekomentovali. Nějak se dívali bokem a nikomu negratulovali.

Martina: Bodejť. Takového šplhouna doma.

Ivan Hoffman: Tak jsem byl z toho trošku zklamaný. Ale on ten Novotný byl stejně jako Petr Pavel za krasavce. Říkalo se mu „Krásný Tony“. Prostě hezky vypadal na známkách. No a také z něj nikdy, kromě takových těch frází poplatných době, nevypadlo nic moc chytrého. Toto samozřejmě u hlavy státu, která má zanedbatelné pravomoci, vlastně není žádná tragédie. Ale řekl bych, že my jsme v takové zvláštní situaci, kdy naši poslední tři prezidenti byli doopravdy výrazné charismatické a chytré osobnosti. Takže, dalo by se říci, kdyby tedy nešlo o politiku, že jsme se „namlsali“.

Martina: Namlsali? To musím říci, že jsi teď pravděpodobně mnohé rozdráždil. Ty nejsi na sociálních sítích, a proto možná nevidáš koláže fotografií typu Miloš Zeman na vozíku. Nebo na člunu a Petr Pavel na motorce anebo v kokpitu letadla. A k tomu jsou popisky o tom, že se konečně nemusíme za hlavu státu stydět. A podobné jiné citlivé, a takové hluboce lidské poznámky. A ty říkáš, že máme... Měli jsme štěstí, že jsme měli výrazné charismatické chytré osobnosti. Když toto teď porovnáš. Když třeba narazíš někde na tyto poznámky. Na tyto jedovatosti a někdy bych i řekla brutální komentáře, které přejí někomu smrt nebo nemoc. Tak jak to vnímáš?

Ivan Hoffman: Tak je jasné, že vůči politikům, kteří mají názory silné, a netají se jimi, se vždy část veřejnosti vymezuje. To je logické. Miloš Zeman, ale také Václav Klaus, si udělali spoustu nepřátel svojí rétorikou, svým stylem, možná i tím svým takovým neskrývaným sebevědomím. No, a hodně kritiků časem nasbíral zpočátku naprosto populární a oblíbený Václav Havel. Jemu k tomu stačil výrok o humanitárním bombardování a obecně ten jeho přerod z pacifisty na válečného jestřába. Zajímavé je, že takovým jestřábem je Miloš Zeman, a jemu to nikdo nevyčítá. To je takové zvláštní. Pokud je ale... Pokud se na to díváme tak, že jeden jezdí na motorce, tak jízdou na motorce doopravdy není co pokazit. No, a u těch nápadů, které z našeho nynějšího prezidenta občas vypadnou, tak nebývá moc kritizován, protože si myslím, že se obecně ví, že nejsou z jeho hlavy.

Martina: Když jede na motorce s přilbou, tak je vlastně úplně všechno v pořádku, a nemusíme o ničem diskutovat. Vid'?

Ivan Hoffman: Ano. Ještě ta přilba. Ano. Tak to má takovou vadu na kráse. Asi aby byl hezký, tak si ji zapomene.

Martina: Rok ve funkci spolu s prezidentem oslavila i média. Na České televizi s ním byl velký rozhovor. V jiných médiích také rozebírali, jaký byl ten jeho rok ve funkci. Dozvěděl jsi se z toho všeho oslavování a humbuku něco opravdu zajímavého?

Ivan Hoffman: Tak k přízni mainstreamových médií: Lze připomenout přísloví, že každá liška si chválí svůj ocas. Je to jejich prezident. Umetli mu cestu na Hrad. Servilně se mu podbízel. Takže dneska by bylo divné, kdyby ho trápili nějakou kritikou. Důvody by se samozřejmě našly. Především dnes se zdá, že mu není proti mysli zatáhnout nás do války. Možná mají na něho těžké srdce důchodci, ale jinak je to prezident více méně oblíbený. Tak říkám: Není důvod, aby ho televize kritizovala.

Babiš vděčí za vysoké voličské preference výhradně Fialovi a jeho koaličním partnerům, kteří prokazují neuvěřitelnou schopnost pokazit všechno, na co sáhnou

Martina: Takže svět se točí tak, jak má. Ale když už jsme u té České televize, tak tu napadla bláhovost a zadala si u agentury KANTAR průzkum toho, jak by lidé teď v tuto chvíli volili. A my ten jejich nápad teď odnášíme. Protože drtivé vítězství ANO v tomto průzkumu se opět řeší, a opět to vypadá, že vláda má, jak už jsem tady dnes zmínila, úplně špatné občany, kteří by měli jít všichni do dolů – kdybychom tedy ty doly všechny nezavřeli – protože se buď nechají ošálit Putinem nebo Babišem. Řekni mi: Také tě tak rozrušily výsledky voleb? Nebo jak vnímáš tento průzkum výsledků toho, jak by lidé volili?

Ivan Hoffman: No, máš úplnou pravdu. Ten průzkum, který naměřil Babišovu ANO téměř 40 %, nám byl čert dlužen. Reakcí na to je to takový revivalismus. Revival anti-babišismu. Když už to vypadá, že ten hon na Babiše pražskou kavárnou ho mrzel, no tak pokaždé se vzchopí v repríze a znovu vymlátí stokrát vymláčenou slámu. Je to podle mě kontraproduktivní. Protože ty sympatizanty Babiše to neodradí, a jenom jim to potvrdí, že jejich favoritovi všichni křivdí. A navíc všichni tito antibabišisté brečí na špatném hrobě,

protože Babiš za preference – on je v opozici nemá žádné výsledky, nic nedělá – on za ty preference vděčí Fialovi a jeho koaličním partnerům, kteří prokazují tak neuvěřitelnou schopnost pokazit všechno, na co sáhnou. On z toho pak těží. Takže můj komentář k Babišovým procentům preferencí zní, že my neumíme předpovídat Babišův strop, protože nelze říci, jak hluboké bude Fialovo dno. Někteří tvrdí, že je bezedné. Prostě tak. A ještě nakonec může získat Babiš ústavní většinu díky Fialovi. Ale tak to určitě nebude.

Martina: Člověče, nakonec ten výprask na Velikonoce dostaneš ty, jestli budeš takto pokračovat.

Ivan Hoffman: Ne, už se polepším.

Martina: Ale pravdou je, že mě napadlo... Napadla mě taková souvislost. Když u mě v pořadu Kupředu do minulosti byl v březnu poslanec AfD Petr Bystroň, tak říkal, že Německo je asi první země na světě, kde vláda organizuje demonstrace proti opozici. A dokonce mají vládní strany svá loga na plakátech, které na demonstrace německé občany svolávají a zvou. A že v normálních zemích, nebo aspoň normálnějších, bývá zvykem, že opozice organizuje demonstrace proti vládě. Myslíš si, že i v tomto brzy zkopírujeme německý model?

Ivan Hoffman: Zatím vypadáme na tu normálnější zemi. Protože taková ta kopírování toho německého modelu... Zatím to na to nevypadá. Ty provládní demonstrace se u nás tedy organizují, ale mají marginální účast. Pro Českou televizi je evidentně problém pořídit z nich reportáž tak, aby na obrázcích demonstranti převážili nad kameramany. Vlastně takovou jedinou pořádnou provládní demonstrací bývá defilé homosexuálů, ale je to díky tomu, že se do Prahy sjedou ze všech koutů Evropy. Tak to je taková vládní akce, kde se prostě projevují naši ministři a různí členové vlády v čele těchto průvodů. Ale říkám – tam má tato účast úplně jiný důvod.

Západní Evropa se podbízí muslimům a ztrácí svůj křesťanský charakter

Martina: Říkáš, zatím to tak nevypadá, že bude vláda organizovat demonstrace proti opozici. Dobře. Počkáme na další průzkum předvolebních výsledků a uvidíme. Ale pojďme se teď podívat na dnešní den. Velikonoce, největší svátek všech křesťanů. Kristus vstal z mrtvých. Radujme se. Už mnoho let ale lidé považují za důležité Vánoce, které svým připomenutím narození Krista důležité opravdu jsou. Ale Velikonoce svým významem, svým znovuzrozením Krista, tento svátek duchovně předčí. Ale asi za to mohou ty vánoční dárky a světylka, že zkrátka lidé berou Velikonoce často jen jako volný den. Jsou pro tebe důležité?

Ivan Hoffman: Určitě jsou. Velikonoce jsou nejdůležitějším křesťanským svátkem. Jsou připomínkou ukřižování Krista a jeho zmrtvýchvstání. Řekl bych, že tématem Velikonoc je křesťanský recept, jak chápat smysl života, protože Velikonoce vlastně symbolizují víru v život po životě. Tedy víru, že smrtí nic nekončí. Proto má smysl snažit se být dobrým, protože to bude mít ještě nějaké důsledky, co tady činíme. A odtud výrok, že kdyby Bůh nebyl, tak by vše bylo dovoleno. Křesťanská víra navíc byla ještě nedávno tmelem Evropy. Na tom jsme se ještě všichni tady v Evropě shodovali.

No, a jak tato víra slábne, tak vidíme, že Evropa chřadne, a ono to určitě má svoji nějakou vzájemnou souvislost. To ztrácení původní identity je současně provázáno takovým propadem do chaosu. Takže pokud ještě nedávno existovalo takové dilema, podle kterého Evropa buď bude křesťanská, anebo nebude, pak dnes už Evropu z mého pohledu může vzkřísit jenom zázrak. Ale to není výraz pesimismu z mé strany, protože dobré je to, že zázraky se doopravdy dějí. No, a ta naděje, která je od Boha, tak ta je nezničitelná. Takže špatně na tom jsme i nejsme.

Martina: No, jestli musíme čekat na zázrak, tak to není úplně největší vize, ale jak ty říkáš: Musíme se tedy obracet na Boží milost. Ty jsi řekl, že Evropa bude buďto křesťanská, nebo nebude. Jak v tomto světle vnímáš třeba to, že v mnoha evropských zemích se možná více připravovalo obyvatelstvo na ramadán než na největší křesťanský svátek? V Londýně, ale také prvně ve Frankfurtu nad Mohanem, slavili ramadán na náměstích. Frankfurt zaplatil cirka půl druhého miliónu eur za výzdobu města s nápisy Happy Ramadan. A zase spoustu osvětlení, barviček, blikání, a to mimochodem v době, kdy pro křesťany vrcholila postní doba. Tedy klid, tma, kontemplace, půst. Netvrdím, že se takto příchodu Velikonoc oddává dostatek věřících, ale postní dobu, na rozdíl od ramadánu, radní v evropských městech skutečně moc nepřipomínají. Co pro tebe signalizuje tento jev, když to takto člověk postaví vedle sebe?

Ivan Hoffman: Tak dá se to brát jako výraz tolerance k Islámu anebo naopak jako smíření se s islamizací. Jsou země, kde se lidé různé víry doopravdy snášejí, neboť je spojuje něco jiného, bývá to národnost. Za takový příklad se uvádí Rusko. Anebo USA, kde o sobě všichni řeknou „jsem Američan“. Řekne to o sobě černoch, Číňan, příslušník hispánské komunity a další, všichni řeknou „jsem Američan“. V Evropě ovšem je situace trochu jiná. Tady ti muslimové vytvářejí paralelní společnost. Nežijí tu s námi, ale vedle nás. To je hlavně příklad Francie nebo Německa. No, a otázka je, jak budou tolerantní ke křesťanům, když jich bude většina, anebo když budou silnější. Varovné je, že v islámských zemích se křesťanství netoleruje. Takže nedělejme si nějaké velké iluze o jejich toleranci v budoucnu tady v Evropě.

Martina: To je vlastně zvláštní, že islámské země nabízejí, že Evropě pomohou výstavbu mešit, ale výstavbu alespoň křesťanských kaplí ve svých zemích rozhodně neplánují, a dokonce v některých muslimských zemích je třeba trestné, když u sebe máte Písmo. Bibli.

Ivan Hoffman: Přesně tak. Říkám, zatím se islám k nějaké toleranci nepropracoval. Tak uvidíme. Možná se jim to povede.

Existence křesťanských stran vlastně popírá prvotní oddělení duchovní a světské moci obsažené v Kristových slovech: Co jest božího, Bohu, co jest císařovo, nechte císařovi.

Martina: Tak se tedy podívejme do vlastních řad. Řekni mi: Je ta naše nabytá vlažnost ve víře třeba i důvodem k tomu, proč má u nás křesťanská strana takové bídné preference?

Ivan Hoffman: Je to pravda. Když se díváme na KDU-ČSL, tak ti doopravdy na tom nejsou zrovna dobře. Tak v Novém zákoně je zaznamenán Kristův výrok: „Dejte Bohu, co je boží, a císařovi dej, co je císařovo.“ No, a tím císařem je myšlena samozřejmě světská moc, a z toho plyne, že víra je apolitická. Křesťanská strana vlastně nemá duchovní mandát prozřetelnosti, kdybych tak měl říct. Kristus neřekl učedníkům, aby se politicky angažovali. Jinými slovy, aby se oni stali tím císařem. Takže křesťanská strana snad dává smysl jako takové společenství altruistů, lidí, kteří se společně touží obětovat pro bližní a sloužit potřebným. Otázka, jestli je kvůli tomu nutná ta politická struktura, to by dávalo smysl. Zatímco pokud ta křesťanská strana politikaři a účastní se na rozhodnutích, která někdy lidi poškozují, tak logicky ztrácí důvěru voličů, a především důvěru těch upřímných křesťanů. Tak, tak to je.

Martina: Uznávám, že tato otázka ode mne může být trochu naivní, ale přesto všechno od křesťanských stran by člověk asi v první řadě očekával, že budou ctít Desatero, na které navěsí svůj další politický program. Myslíš si ale, že je to vlastně vůbec možné? Že by strana, která podle Desatera nelže, ctí kmety, nepodvádí, nepomlouvá, nebude lačnit po penězích, že by měla šanci v konkurenci ostatních stran? Není to tak, že by členové takovéto strany možná sice jednou přišli do nebe, ale aktuálně by je čekalo politické peklo?

Ivan Hoffman: Tak popsala jsi zajímavý politický program, o kterém nevím, že by ho někdo měl. Tak tato politika má skutečně blíž k peklu než k ráji, protože je umění možného. Ona není realizací ideálů a naplňováním snů, ale komplikovaným kompromisnictvím jednotlivých aktérů. Myslím si, že takovým velkým poučením je příběh italské křesťanské demokracie, která byla v letech 43–94 neustále nejsilnější stranou v zemi. A zanikla poté, co se ukázalo, že je skrz na skrz prorostlá mafií. To znamená, tato politika úplně vyhrála nad ideály a stala se technologií moci. No, a zajímavé je, že tato italská křesťanská demokracie byla široce rozkročená, jak říkají politologové. Ona měla pravé a levé frakce, ale to, co ji spojovalo, tak to nebylo Desatero, které jsi zmínila, ale byl to antikomunismus. A jak se ukázalo, tak to nestačilo.

Martina: Těžko říci, jestli někdy křesťanské hodnoty najdou skutečně nějaké hlubší zakořenění v politice. V každém případě si na to počkáme. Protože nic jiného nám nezbude.

Ivan Hoffman: Ano určitě.

Martina: Ale my jsme si svého času slíbili, že budeme poplatní dobrým zvykům většiny televizí, a zvířátko nakonec „muší bejt“. Tak mi řekni, když máme ty Velikonoce, jaké tě zaujalo dnes?

Ivan Hoffman: No, tak mohl by to být aktuálně slovenský chráněný medvěd, který proháněl lidi v Liptovském Mikuláši. Ale mým hrdinou – jsou Velikonoce – je velikonoční zajíc. A konkrétně tedy ten čokoládový. A je to díky takovému starému zážitku, kdy jsem se jednou, ještě jako gymnazista, vetřel mezi myslivce. A absolvoval hon. No, a odměnou mi pak byl jeden z těch ulovených zajíců. A já na to vzpomínám, že jsem ho zaprvé nesl

na zádech v tramvaji. A měl jsem od něj zakrvavený kabát. Ale především – on měl v sobě tolik broků, že při jeho konzumaci všem šlo o zuby. No, a já jsem to vnímal jako takovou zajícovu pomstu, a od té doby oceňuji u zajíce jeho čokoládové přestrojení. Zajíc je můj „borec na konec.“ Čokoládový.

Martina: Čokoládový borec na konec a jeho výkřik: „To máte za to!“ Ivane, na Velikonoce se říká jedno přání, a netuším proč, ale vím, že se to přeje jen v tento den. Je tento jeden den v roce, a to: „Aby tě nepokakal zajíček.“ Ale myslím, že vzhledem k tvým názorům, které navíc, jak je tvým zvykem, už léta otevřeně sděluješ. V dnešní době je to, že by tě pokakal zajíček, to nejmenší a nejmilejší, co tě může potkat. Tak tedy, Ivane, veselé Velikonoce, a za měsíc na slyšenou.

Ivan Hoffman: Také i tobě, a našim posluchačům také. Hezké Velikonoce. Snad jsme jim je moc nepokazili.

Martina: Milí posluchači, požehnané Velikonoce, a těšíme se na vás zase příště.

[Všechny příspěvky s Ivan Hoffman](#)

Diskuze:

Napsat komentář

E-mailová adresa nebude publikována.